

Tak tohle teda nevyšlo.

Nevyšlo. Ani náhodou !!!

Měl to bejt den, kdy dopoledne dojde ke slavnostnímu virblu a bude spuštěno čerpadlo. A bude vyrábět teplo, teplou vodičku a tak. Shodou okolností se k tomu sešlo to, že ve vesničce ten den probíhala kontrola komínů a kominíci měli navštívit i nás. Rovnou s nima bylo dohodnuto, že se na komín podívají nejen ve smyslu revize, ale taky toho, zda vyvložkovat nebo zbořit v souvislosti s výstavbou kachlového sporáku. A že přijdou tak mezi druhou a čtvrtou hodinou. A do třetice všeho dobrého, že přijde odpoledne kolem pátý pan életrikář, který bude cosi zapojovat. Program pěkně rozprostřený na celý den, takže Brtník spokojen, že v jeden den dovolený se toho sfoukne tolik.

Večer před tím odstavil sporáčekový kamínka, já je vyčistila, on vyčistil ten odpadní otvor a připojený zůstaly prozatím jen druhý, malý kamna. Abychom nezmrzli, že jo. S tím, že jak se ráno vrátí z Prahé, kam mě poveze do prasé, nechá je už vyhasnout a vyčistí to i tam. Teplo se udrží do odpoledne, tak to bude v pohodě.

Mno.... v pohodě.... v pohodě.... krom toho, že teda teplo se relativně v těch dvou místnostech i udrželo, nebylo ten den v pohodě lautr vůbec nic. Ale fakt skorem nic. Když se Brtník tedy vrátil z Prahé, dostavili se v osm hodin - tedy o mnoho dříve než ve dvě odpoledne, jak bylo dohodnuto - kominíci. A pravili, že máme žhavý kamna a teda nic dělat nemůžou a stavěj se tu pak později. Hm, aha, takže fajn. Přijeli sice mimo dohodnutý termín, ale řešení to naštěstí má. No a pak už to jelo tak nějak samospádem. Takovým nešťastným.

Zanedlouho přichvátali páni topenáři, který našim ohaříkům po dobu instalace všech těch trubek sloužili taky jako animátoři.

Malinkatě teď odbočím, ale musím se zase usmívat tomu telefonátu, když u nás začali dělat a kdy pan Z. - to si chlapi ještě tehdy s Brtníkem vykali, volal Brtníkovi s dotazem, že ešivá by nemohl ty pejsky chudinky pustit ven. A když se ti dva obratem vyhrnuli ze dveří jak lavina, oznámil Brtníkovi do telefonátu: "Voooni sou takový miláčkové, voooni maj takovou radost!" a tak zůstalo u toho, že vždycky, když u nás oba pánové byli, tak zároveň i "venčili" ohařiska. A já si pokaždý přála být malou muškou a celý to tam pozorovat z vejšky. Páč mi bylo jasný, jak to asi probíhá, že jeden, nebo druhej jim tam chodí asistovat a když náhodou někdo z

Tak tohle teda nevyšlo.

nich nemá čas, protože musí dělat nějakou neodkladnou záležitost na zahradě, tak zaskočí ochotně Mouses, kterej do toho navíc kibicuje. Hodní a trpěliví tihle páni topenáři. Však jsou taky oba v majetku čoklidů.

Hele a tetkonce odbočím ešče víc, než nejvíc, ale to musím. Protože ten příběh jednoho z nich mě totiž dostal. Přivezli tehdy právě už to čerpadlo a všechny nezbytnostě k němu a já jsem tam dělala vařkafku a obstarávala komunikaci s druhým topenářem, když pan Z. - majitel firmy - něco probíral a ladil s Brtníkem dole. Tak ať tam pán nestojí jen tak, že jo. Klábosili jsme a dostali jsme se nejprve na to, že taky mají za sebou před časem útěk z Prahé a ftipně jsme zjistili, že jsme byli tak trochu sousedi, neb bydleli taky u nás na sídláku :-). Probírali jsme, jak je to skvělý být z města fuzč a všechny věci kolem. A já mu vyprávěla jak neuvěřitelná náhoda nám přivedla v tuhle dobu do cesty po těch letech hledání tenhle ideální Domeček. Na oplátku mi on vyprávěl, jak vlastně k tomu jejich domku přišli oni. Koupili ho díky.....psovi! Fakt, že jo. Byli se tam na ten dům podívat a totálně je dostal. Jeeenze, před nimi byli ještě jiní zájemci a ti ještě cestou z auta volali, že to berou. Hm, takže nic, projede člověku hlavou a říká si, že to je děsná škoda.

A mezitím v rozhovoru s majiteli padne zmínka o tom, že ti mají velký problém, co s jejich pesanem, kterýho si vzít s sebou nemůžou. No a protože v rodině pana topenáře jsou všichni milovníci psů, tak pan topenář vyhrkne, že si dům koupí i se psem. A tak si pláclí!! □ Páč původním majitelům na pesanovi evidentně záleželo. Rodina pana topenáře jen byla zvědavá, jak se pesan sžije s jejich rodinným hafanem. Měli strach, aby si nebránil území a nedostali se tak do průseru. Leč pesan je asi moudrý mudrlant, takže, když se nastěhovali, držel se nějakou dobu stranou sám od sebe a pak se oba čoklidi tak krásně spřátelili, že i když se u toho "domáciho" jednalo o tak trochu útěkáře, tak od té doby, co má novou rodinu, už nezdrhá □ . Hezkej příběh, že jo? No tak takovýhle animátory tam ti naši ohařici měli.

Takže topenářský páni se dostavili jako první a tou dobou už svižně foukalo. Ale ještě žádný drámo. Pak přijel ten pán, co má na starosti instalaci samotnýho čerpadla a pravil, že tam má být ještě jakýsi cosi, co tam není. Pan topenář se rozhořčil, protože se na to speciálně ptal a bylo mu kýmsi ve firmě řečeno, že ne. Mno. Takže to máme druhej zadržel, neb k instalaci nemůže dojít a tím pádem pán popojede do pryč. Ale staví se taky tedy později. No to se nám to pěkně rozjíždí.

Tak tohle teda nevyšlo.

Topenáři animátoři tedy odjeli pro to cosi a zase se vrátili a montovali. Tou dobou už foukalo jako, že hoodně, hodně moc a tak najednou simsalabim – proud fuč! Výborný!! To je vyloženě něco, co jsme potřebovali. Nicméně, krom donapuštění destilky do soustavy pánové stihli to, co bylo zapotřebí. Jeeenze... proud nešel. Takže by nešlo nahodit ani to čerpadlo. Tou dobou už jsem byla doma i já a tak jsem byla svědkem toho, jak jsou z toho fšící chlapi zklamaní. Brtník usoudil, že zavolá instalačnímu pánovi, ať nejezdí. Sedl do auta a jel na kopec. Protože nebyl nejen proud, ale taky ani signál. Vrátil se s tím, že nejdřív příští úterý odpoledne. Mno, to už to jelo celkem slušně všechny ty zádrhely. Ale pořád to ještě nebyl vyloženě sešup. Ten přišel až později.

Když se mi podařilo sehnat kominíky, kteří se měli dostavit tedy, jak řekli, později. Protože se dlouho nic nedělo, napadlo mě vydat se za Olinkou, jestli nebude něco vědět. Něco málo věděla a dokonce mě za nima hodila autem a pak i odvezla domů. Tam jsem oznámila, že pánové s námi počítají a zanedlouho se dostaví. To už bylo tak nějak jako skoro pět. A za brankou stál pan elektrikář, který přišel – na rozdíl od nich načas. A přes to, že u tý branky byl dřív než kominíci, který přišli o půl minuty po něm a hrnuli se dovnitř, musel chudák “trochu” počkat, protože Brtník sám, s kterým měl ladit to zapojení, teď musel být u kominíků. Starala jsem se mu tak nějak o zábavu a probrali jsme kde, co – včetně toho, že 4. prosince bude u nás v Sokolovně diskoška z osmdesátek a máme prej zajít. To by se mi líbilo, může to bejt jednak čurina a druhak možnost se zapojit víc do dění. Jeeenze tou dobou asi budeme na Adventních trzích v Holomóci. Ale to šécko se uvidí, to je ještě daleko.

Co nebylo ovšem daleko byl slušnej průšvih. Ten už vyloženě stál za dveřma. A vstoupil obratem, co ty dveře opustili páni kominíci..... Po jejich odchodu jsem se dotázala Brtníka, kterej už lítal s életrikou po baráku a dávali dohromady s panem életrikářem další fázi zapojení, zda můžu zatopit. Dostalo se mi souhlasu a tak jsem si vzala vlastnoručně vyrobený třísky (a že já je umím tenoučký!!) kus novin, sirky a nějaký to dříví a škrtila v kamnech.

Za chvíli se ozývalo příjemný praskání, který se vždycky postará o útulno v domově. A to i přes to, že už tou dobou je domov už osm hodin bez életriky. Za další chvíli jsem ovšem svým ohařím nosem ucejtila nějakou disbalanc. Jala jsem se očichávat kamna, ale nic, co by vysvětlovalo to, že cítím něco jako pálící se umělou hmotu, nebylo k nalezení. Šla jsem sdělit svůj nález Brtníkovi, kterej zcela pochopitelně neměl čas, protože nechtěl zdržovat milýho pana életrikáře. Je to fakt milej maník. Aby v tom větrným počasí venku u rozvaděče

Tak tohle teda nevyšlo.

nemrznu, nalila jsem mu našeho nealkoholickýho panáčka, kterej mu vyloženě zachutnal a taky ho zahřál, protože jsem mu nalila pořádnou lampu. A slíbila hrnek teplýho čaje. Kterej jsem šla obratem vyrábět, hodila do hrnce šípky, nakrájela jablíčka, přihodila koření a postavila na kamna. Furt to tam bylo tak divně cítit, tak jsem šla znovu za Brtníkem - nejspíš prej saze napadaný z čištění. No tak jo... ale sakra saze přece nebudou cítit po spálený umělý hmotě??

Šla jsem tedy štípat dříví, sekát polínka a vyrábět další třísky do zásoby. Mezitím sbírat ořechy, kterejch vítr dolů poslal hodně. Byla jsem venku nějakou dobu. Dostatečně dlouhou dobu na to, abych se následně málem udusila, když jsem vešla dovnitř. Bez nadsázky. V obou těch našich malých místnostech byl černej dým, hustej tak, že by se dal krájet. Vlétla jsem se zatajeným dechem do ložničky, hrcla záclonou a otevřela okno. To už jsem se rozkašlala a chtěla se nadechnout vně okna, enemže tam síť, tak mi to hlavu poslalo hnedle zase zpátky do toho smradu, kterýho jsem se nadechla a vymotala se honem rychle zase ven a volala Brtníka, ať okamžitě přijde, že nejspíš hoříme.

A taky jo. O vteřinu později vynášel Brtník z Domečku na plechový lopatce hořící cosi. Hadr z umělotiny jakýsi, který plál plamenem. Nechal ho kominík omotaný přes rouru, aby do místnosti nepadaly saze. Zapomněl na to, že to tam dal!! Profesionál! Tak to bylo teda ještě výbornější než výborný ☐ . Tou dobou už venku bylo poměrně víc než chladno a my museli veškerý to naakumulovaný teplo vypustit s tím smradem a kouřem ven. Strašný, strašný, protože věřte tomu, že tenhle smrad dobrovolně místnosti neopouští.

Takže čerpadlo zapnutý nemáme, proud nemáme, zato máme doma neskutečnej smrad a spoustu sazí k tomu, jak Brtník odstraňoval hořící hadr. V momentě, kdy nejde ten proud a vy to nemůžete uklidit. A taky máte v těch místnostech úplně všechno co máte a to všechno do poslední nitky a drobku a papírku neskutečně smrdí. Vyloženě výhra. Větrali jsme jako blázni a já šla dál dělat to dříví, protože nic jinýho jsem stejně dělat nemohla.

Když pak pan hodnej életrikář odjel a Domeček byl jakož takož vyvětranej, šla jsem honem do houstnoucej tmy rozsvěcet svíčky, abychom se nepřerazili. Ešče, že jsem taková svíčková bába a mám zásoby. Svíček a lucerniček a hrníčků. Páč nemám ráda volně loženej oheň, ráda ho vždy do něčeho schovám. Tak jsem po Domečku roznosila svíčky a aspoň to vypadalo útulně, když už to tam smrdělo.

Tak tohle teda nevyšlo.

Hele ten smrad byl tak neskutečnej, že jsem se ve tři hodiny v noci vzbudila s totálně ucpaným a oteklým nosem. A taky myšlenkou na ty kominíky, který kdyby tohle udělali u nějaký starý paní, tak tý by se klidně mohlo stát, že jí domov lehne popelem. Tak hrozně spěchali, že prostě mohli způsobit neštěstí!! Měla jsem neskutečného vzteka, takže jsem pak už ani neusnula. A Brtník taky ne. Fakt prima den tohleto. Aspoň, že ten pan életrikář vyšel tak, jak měl a přes to, že pak už musel jít, protože byla tma - což kdyby bývali přišli kominíci podle dohodnutýho času, nemuselo nastat - stihnul toho udělat moc.

A ještě jsme spolu probrali vhodnost záložního zdroje. Ten by se býval hodil, protože my jsme byli přesně dvanáct hodin bez proudu. Lednice se zapnula po desátý večer, když jsem se chystala jít spát. Tou dobou už jsem za sebou měla, stejně jako Brtník, koupel z varný konvice ☐ . Na kamnech jsem pro každýho z nás ohřála hrnec vody, naplnila tím varnou konvici a mohli jsme se aspoň trošku umýt. Brtník to potřeboval po celým tom dni docela dost. Padla jsem pak do postele jak podřatá a vzbudila se až v ty tři ráno, když jsem nemohla smrady a posléze i vzteky dejchat. No a tak jsem zvědavá, jak dlouho bude trvat, než nás ten smrad, kterej našel i do skříní, opustí.

Druhej den mě čekala šichta a velkogruntování. Tak jsem ani nepočítala, že večer shlídnu byť i jen prvního hosta všechnopárty ☐ . Ale kupodivu jo, jela jsem fakt jak fretka a tak už zas máme doma trochu čisto.